

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. dubna 2023 odvolání **obžalovaných E.H.**, narozené XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **M.U.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2022, č. j. 52 T 3/2022-1330, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalované E.H. a obžalovaného M.U. se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušuje ve výrocích o peněžitých trestech u obou obžalovaných.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2022, č. j. 52 T 3/2022-1330, byli uznáni vinnými obžalovaná E.H. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve znění zák. č. 333/2020 Sb. (dále tr. zákoníku) a M.U. zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, kterých se měli dopustit tím, že v úmyslu opatřit jinému neoprávněně majetkový prospěch nejprve obžalovaná E.H., v přesně nezjištěném období vytvořila text závěti datované dne 11.1.2019, na základě které měla část majetku zůstavitele V. W., nar. XXXXX, naposledy bytem XXXXX, připadnout jednak jeho synovci V. P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, kdy se jednalo o nemovitosti zapsané na listech vlastnictví č. XXXXX a XXXXX v katastrálním území Černá Pole, obec Brno, nacházející se na adrese XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 7.779.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (garáž) včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 216.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (bar s příslušenstvím) včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 4.275.000 Kč, pozemek parcelní č. XXXXX, vedený jako ostatní plocha (parkovací místo) o výměře 15 m², a pozemek parcelní číslo XXXXX, vedený jako ostatní plocha (zahrádka před restaurací) o výměře 62 m², v celkové hodnotě 1.155.000 Kč, a to včetně veškerého zařízení, které se v těchto nemovitostech nacházelo, v blíže nezjištěné hodnotě, a dále osobní motorové vozidlo zn. Volkswagen Touran, RZ: XXXXX, v hodnotě 189.300 Kč, a přívěsný vozík zn. Sport Jacht PS 400.A, RZ: XXXXX, v hodnotě 2.400 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 13.616.700 Kč,

a dále jeho sestře E.P., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, kdy se jednalo spoluvlastnický podíl ve výši 1/2 na pozemcích v katastrálním území XXXXX, zapsaných na listu vlastnictví číslo XXXXX, v hodnotě 804.500 Kč, spoluvlastnický podíl ve výši 1/2 na pozemcích v katastrálním území Nosislav, zapsaných na listu vlastnictví číslo XXXXX, v hodnotě 16.950 Kč, nemovitosti zapsané na listech vlastnictví č. XXXXX a XXXXX v katastrálním území XXXXX, nacházející se na adrese XXXXX, XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu v hodnotě 2.362.000 Kč, nebytovou jednotku č. XXXXX (garáž) včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu v hodnotě 211.500 Kč a pozemek parcelní č. XXXXX, vedený jako zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je garáž, v hodnotě 185.400 Kč, a nemovitosti zapsané na listu vlastnictví č. XXXXX v katastrálním území XXXXX, na adrese XXXXX, a to bytovou jednotku č. XXXXX včetně spoluvlastnických podílů na společných částech domu a zastavěném pozemku v hodnotě 7.070.500 Kč, a dále o finanční prostředky na bankovním účtu u Komerční banky a.s. ve výši 259,70 Kč, finanční prostředky na bankovních účtech u České spořitelny a.s. ve výši 938.348,20 Kč a 6,90 Kč, finanční prostředky na bankovních účtech u Raiffeisenbank a.s. ve výši 1.326,49 Kč a 1.221,28 USD (v přepočtu 27.676,65 Kč) a v investičním portfoliu u této banky ve výši 893.525,69 Kč, pohledávku zůstavitele za B.Č. a M.Č. z titulu uzavřené smlouvy o zřízení zástavního práva a smlouvy o zápůjčce ve výši 1.610.000 Kč, pohledávku za M.H. z titulu smlouvy o zápůjčce ve výši 750.000 Kč, pohledávku za L. K. z titulu čtyř vystavených směn na celkovou částku 385.000 Kč, pohledávku za J.S. z titulu vystavené směnky na částku 17.000 Kč, pohledávku za společností innogy Energie, s.r.o. z titulu přeplatku za odběr zemního plynu ve výši 3.422,47 Kč a pohledávku za společností E.ON Energie s.r.o. z titulu přeplatku za odběr elektrické energie ve výši 58.298,50 Kč, přičemž dědictví bylo současně zatíženo dluhy zůstavitele v celkové výši 64.246 Kč, takže E.P. měla získat věci v celkové hodnotě nejméně 15.271.468,60 Kč,

a po vytvoření textu závěti oba obžalovaní jako svědkové závěti svými podpisy stvrdili v rozporu se skutečností, že zůstavitel V.W., nar. XXXXX, naposledy bytem XXXXX, XXXXX, před nimi dne 11.1.2019 výslovně prohlásil, že závěť obsahuje jeho poslední vůli, a že listinu před nimi téhož dne podepsal, ačkoliv V.W. tuto závěť nikdy nepodepsal a jeho podpis zfalšovala přesně nezjištěná osoba, a takto jednali s vědomím, že tato závěť bude použita v dědickém řízení, kdy po smrti V. W., obžalovaná E.H., dne 18.6.2019 v notářské kanceláři JUDr. Olgy Vitáskové v Brně, na Masarykově třídě 31, v rámci probíhajícího dědického řízení, vedeného pod sp. zn. 21 D 480/2019, předložila tuto falešnou allografní závěť, údajně podepsanou V. W., a následně dne 27.11.2019 do protokolu o jednání před soudní komisařkou jako svědkové oba obžalovaní nepravdivě prohlásili, že uvedenou závěť před nimi V.W. dne 11.1.2019 skutečně podepsal, čímž měli v úmyslu vzbudit v dědici H.K., nyní S., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, která je jedinou dcerou zůstavitele a tedy jediným zákonným dědicem, dojem, že není jediným dědicem celého jmění po svém otci V.W., a v případě, že by v rámci probíhajícího dědického řízení nebyla aktivní a pravost této závěti nepopřela podanou žalobou u civilního soudu, E.P. a V.P. by k její škodě neoprávněně získali majetek v hodnotě nejméně 28.888.816,60 Kč.

Za to byla obžalovaná E.H. odsouzena podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. tr. zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku jí byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb s denní sazbou ve výši 10 000 Kč (celkem 2 000 000 Kč) a podle § 73 odst.1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu 5 roků. Obžalovaný M.U. byl odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68

odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb s denní sazbou ve výši 5 000 Kč (celkem 500 000 Kč). Poškozená H.S. byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti rozsudku podali odvolání oba obžalovaní a zaměřili je proti všem jeho výrokům. **Obžalovaná E.H.** své odvolání odůvodnila písemně prostřednictvím tehdejší obhájky Mgr. Veroniky Ščukové dne 21. 10. 2022 s doplněním ze dne 9. 11. 2022. Uvedla, že má za to, že nebylo bez pochyb prokázáno, že předmětný skutek spáchala právě ona, soud I. stupně se vůbec nevypořádal s její obhajobou a skutkový stav věci byl zjištěn neúplně, když se nepodařilo prokázat, zda falešný podpis závěti neinicioval sám pan W., případně nějaká třetí osoba na jeho přání či pokyn, a nebylo prokázáno její úmyslné zavinění. Také došlo k porušení práva na spravedlivý proces, v důsledku čehož vznikla neodstranitelná vada řízení před soudem I. stupně, daná tím, že obžalovaná neměla možnost vyjádřit se k některým provedeným důkazům. Soud I. stupně také nedostatečně a nepřesně stanovil výši škody a uložil nepřiměřeně přísný trest, nezohledňující všechny okolnosti případu.
3. Tyto námitky následně podrobněji rozvedla. Má za to, že závěry provedeného dokazování nevylučují možnost, že někdo jiný, ať již v součinnosti s V. W., nebo bez jeho vědomí, se nějakým způsobem podílel na podpisu závěti, přičemž, pokud se na tom podílel zůstavitel, nelze hovořit o tom, že byl předmětný trestný čin vůbec spáchán, respektive, že by se stal skutek uvedený v obžalobě. Podle obžalované není vyloučeno, že pan W., který od obžalované věděl, že nová závěť ruší platnost závěti starší, mohl chtít upravit své majetkové poměry novou závětí podle aktuální situace. Ohradila se vůči úvahám soudu o poskytnutí bezúplatné právní pomoci a jeho závěry označila za absurdní, zdůraznila, že advokátní praxe je svobodným povoláním a obžalovaná sama si může určovat, jakou odměnu za své právní služby bude požadovat a zda vůbec. V této souvislosti zmínila výsledky finančního šetření, prováděného policejními orgány, ze kterých vyplývá hodnota jejího majetku, pohybující se okolo částky 40 milionů Kč. Žádosti pana W. vyhověla nejen proto, že ji kontaktoval jako bývalý klient H., ale také z toho důvodu, že se jednalo o starého a velmi nemocného člověka, výši jeho majetku vůbec neřešila. Ze strany obžalovaného U. byla cesta do Židlochovic úsluhou, když jsou dlouholetí kolegové. Dále zpochybnila závěry odůvodnění napadeného rozsudku, spekulující o možné záměně listu papíru, které pokládá za nelogické, ona sama není přesně schopna popsat sled děje a pokládá za absurdní, aby tak učinil soud. Výhradu má také k závěrům soudu týkajícím se usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku, o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem, když má za to, že nebyla povinna sepsat smlouvu o úschově písemně. V další části svého odvolání polemizuje se závěrem soudu, že pro zaslání nepodepsaného výtisku, respektive pro vyžadování výtisku prvního, neměla důvod, když naopak neměla důvod mít u sebe nepodepsaný dokument.
4. Navrhla výslech notářky JUDr. Olgy Vitáskové, která by se měla vyjádřit k tomu, jakým způsobem a v jakém rozsahu obžalovanou před jejím výslechem informovala o stavu věci, neboť až do zahájení trestního stíhání nevěděla o tom, že příčinou sporu dědiců je pravost podpisu zůstavitele na závěti. Vytýká soudu I. stupně, že jí klade k tíži, že využila svého práva nevypovídat, výpověď obviněného je jeho právem, nikoliv povinností, a ona navíc po zahájení trestního stíhání vypovídala před policejním orgánem. Schůzku, která se měla odehrát týden před smrtí pana W. doma, jakož i fakt, že dne 12. 2. 2019 daroval pan W. jednu ze svých nemovitostí své sestře, nepodkládá za skutečnosti, které by byly v rozporu s tím, že již existovala závěť, neboť existence závěti zůstaviteli nijak nebrání v dispozici s jeho majetkem. Skutečnost, že pan W. svým majetkem i po podpisu závěti dále disponoval, podle obžalované nasvědčuje spíše tomu, že on sám závěť považoval pouze za dočasnou.

Požadavek pana W. zajistit notáře pro sepsání závěti přesto, že závěť již existovala, mohl podle obžalované vyplývat ze složité povahy pana W., který žil velmi nestandardním způsobem života, měl se svými rodinnými příslušníky problematické vztahy, za celý svůj život nebyl schopen vyřešit otázku otcovství k dceři a v řadě případů jednal nepředvídatelně, nelogicky a jinak než běžný člověk na jeho místě. Navíc žil v podstatě s alkoholičkou, a ačkoliv nebylo zkoumáno, zda i on neměl problémy s alkoholem, při hledání motivu jeho jednání je nutné vzít v úvahu i možnost, že alkohol požíval nadměrně, což mohlo jeho jednání zásadně ovlivňovat. Jeho zdravotní stav, ovlivněný leukemií, byl navíc tak závažný, že je otázkou, do jaké míry si po návratu z nemocnice v polovině ledna 2019 byl schopen dostatečně uvědomovat, co dělá, co říká, pamatovat si, co udělal nebo co řekl. Vytýká soudu I. stupně náznak, že to byli E.P. nebo V.P., kdo se podíleli na padělání podpisu zůstavitele na závěti společně s obžalovanými, když pro tyto závěry nejsou žádné důkazy. Pokud je jim vytýkáno, že obžalovanou nezprostili mlčenlivosti, přehlíží soud důležitý fakt, že se v případě těchto svědků jedná o osoby bez právnického vzdělání, pro které je právo nepřehledné, složité, za vším hledají zádrhel, E.P. je v jistém věku a V.P. je invalidní důchodce, který má stále zdravotní problémy. Obžalované není zřejmé, jaký význam by mělo nezbavení mlčenlivosti její osoby, když k věci měl vypovídat též svědek závěti U., který nebyl povinností mlčenlivosti vázán. Nesouhlasí ani se závěrem I. stupně, že pro nacvičení falešného podpisu bylo nutno opatřit si listiny s pravým podpisem V. W., což opět svědčí pro osobu blízkou, která měla k těmto listinám po jeho smrti přístup; v rozporu s tím je např. fakt, že dostatek listin s pravým podpisem zemřelého se podařilo shromáždit samotné poškozené. Pokud je soudem I. stupně poukazováno na fakt, že svědkyně P. neseznámila svého syna o existenci závěti, pak je zapotřebí uvést, že matka není povinna svěřovat se synovi se vším, co jí někdo řekne. Kontakt obžalované se svědky P. není potvrzován ani faktem, že ke konci května 2019 obžalovaná přislíbila pomoc V. P. s vyřízením akutní záležitosti, související s rozvodem a péčí o nezletilé děti, a pokud před notářkou nebo u soudního jednání v září 2021 uváděla, že P. nezná, hovořila o době před podpisem závěti panem W.. Žádný z provedených důkazů nevyvrací obhajobu obžalované, neboť žádný ze svědků nevyověděl, že by předmětného dne v daném čase trávil se zesnulým čas, aby mohl prokázat, že obžalovaná nevyovídá pravdu.

5. Poukázala na pochybení soudu I. stupně, který jí nedal prostor vyjádřit se k výpovědím svědkyň P. a D., ačkoliv po provedení každého důkazu musí být obviněný dotázán, zda se k němu chce vyjádřit.
6. Ve vztahu k výroku o náhradě škody se obžalovaná nejprve vyjádřila ke vztahu mezi poškozenou a panem W. a uvedla, že shledává pochopitelným a logickým, že zůstavitel chtěl sepsat závěť a zabránit tomu, aby jeho jedinou dědičkou byla dcera, která o něj neprojevovala vážný zájem, obžalovaná má dokonce za to, že je s podivem, že ji zůstavitel nevydělil, když se nedomáhala formálního uznání otcovství, nezajímala se o zdravotní stav svého otce, ani mu nepomohla zařídit ošetření, o která ji žádal. Námítky zaměřila rovněž do konkretizace výše způsobené škody, vytýká soudu I. stupně, že ignoroval celkovou hodnotu dědictví, stanovenou v dědickém řízení, od něhož se podle názoru obžalované není možno odchylovat, zvláště když rozdíl v obou hodnotách (dědické řízení a trestní řízení) rozhodně není zanedbatelný a převyšuje částku 5 milionů Kč. V hodnotě

dědictví je navíc zahrnut družstevní podíl, který měla získat poškozená i podle závěti, tudíž, pokud by od stanovené hodnoty dědictví 23 347 197,95 Kč vyplývající z usnesení o dědictví byla odečtena hodnota družstevního podílu připadajícího poškozené ve výši 4 900 000 Kč, činila by hodnota dědictví celkem 10 441 618,65 Kč. Současně vytyká soudu I. stupně, že hodnotu pohledu pohledávek stanovil na základě svých úvah, nikoli znaleckým zkoumáním nebo oceněním. Z těchto důvodů navrhla doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru ekonomika na stanovení hodnoty pohledávek a dotazem na poškozenou ke zjištění stavu vymáhání pohledávek.

7. Uložený trest shledává nepřiměřeně přísný. Má za to, že vzhledem ke všem okolnostem případu a osobě obžalované, která žije bezúhonným občanským životem, měl být aplikován postup podle § 58 tr. zákoníku a trest měl být uložen pod hranicí trestní sazby. Zohledněna by měla být i doba, která od spáchání trestního činu uplynula, a absence úmyslu a jakéhokoliv motivu obžalované, stejně jako absence povědomí o skutečném rozsahu majetku pana W..
8. V doplnění odvolání prostřednictvím nově zvolené obhájkyne JUDr. Hany Klimové poukázala na svou osobní a finanční situaci, na skutečnost, že vykonávala třicet let advokátní praxi, aniž by kdy byla řešena pro kárné provinění Českou advokátní komorou, v rámci své advokátní činnosti dosahovala zisku a vlastní nemalý majetek a dvoutřetinový podíl v obchodní společnosti XXXXX, spol. s r. o., což doložila listinnými přílohami, a to daňovými přiznáními za roky 2018 a 2019, rozhodnutím o ukončení dědického řízení a výpisem z obchodního rejstříku a účetními rozvahami společnosti XXXXX, spol. s r. o. Námitku procesního pochybení, které shledává v postupu soudu I. stupně v souvislosti s porušením postupu ve smyslu § 214 tr. ř., rozšířila také na výslech svědkyně S.. Navrhla provést listinný důkaz lékařskou zprávou ze dne 8. 12. 2018, ze které vyplývá, že téhož dne měla autonehodu, utrpěla frakturu hlezna a byla omezena v pohybu.
9. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžaloby byla zproštěna, případně aby byla věc vrácena soudu I. stupně k doplnění dokazování.

10.

I. Obžalovaný M.U., který využil svého práva a ve smyslu § 36b tr. ř. se vzdal obhájce, ve vlastním písemném odůvodnění odvolání nejprve uvedl, že vytyká soudu I. stupně, že vychází z kombinace jediného nepřímého důkazu, jímž je závěť s nepravým podpisem zůstavitelem pana W., a specifické subjektivní spekulativní „logiky“. Má za to, že kromě samotné závěti nebyl v řízení proveden jakýkoli jiný přímý či nepřímý důkaz, který by prokazoval, že dne 11. 1. 2019 nedošlo v Židlochovicích k setkání se zůstavitelem W., a citací jednotlivých pasáží odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje na, podle jeho názoru, zjevnou důkazní nouzi soudu I. stupně. Zdůraznil, že k panu W. neměl nikdy žádný vztah, na místo jel na žádost své kolegyně H., kterou zná přes dvacet let, a která jej požádala o pomoc, pokud by ji požádal, udělala by pro něj to samé. Vyjádřil se k absenci finančních pohnutek, o kterých spekuluje v odůvodnění svého rozhodnutí soud I. stupně, poukázal na to, že mimosmluvní odměny advokátů, které byly hlavním zdrojem jeho příjmů, zůstávají neměnné od roku 2006, nepotřebuje investovat do nemovitostí, nových aut či dovolené, a proto se pozastavuje nad neschopností soudce pochopit, že existují i lidé, včetně advokátů, kteří nechtějí proplatit každý kilometr či minutu svého času věnovaného někomu jinému, a pokládá za smutné, že takovíto lidé mají pravomoc rozhodovat o osudech jiných. Odmítá úvahy soudu I. stupně ohledně obsahu závěti, které označuje za zjevně účelové konstrukce, a připomíná, že v Židlochovicích se nacházelo více listin a obžalovaná H. zůstala po jeho odchodu v místnosti se zůstavitelem. Za svou osobu se nemůže nijak vyjádřit ke skutkovým záležitostem týkajícím se zaslání obsahu závěti a jejího vrácení, nicméně se ohrazuje k odkazu soudu na Věstník ČAK č. 7/2004, týkající se provádění úschov. Pokud je soudem oběma obžalovaným vytykáno, že nezmínili existenci druhého výtisku závěti ve svých

výpovědích v dědickém řízení nebo v civilním řízení, ačkoliv jim mělo být zřejmé, že jejich výslech bude zaměřen pro zjištění okruhu dědiců, jedná se podle obžalovaného o účelovou lež, neboť až do doby doručení usnesení o zahájení trestního stíhání nevěděl, že je zpochybňována pravost podpisu zůstavitele na závěti, ani mu to nebylo sděleno notářkou. Aby mohl vyvrátit ničím nepodložené závěry soudu, navrhuje výslech notářky JUDr. Olgy Vitáskové k této okolnosti. O existenci druhého výtisku závěti se dříve nezmiňoval proto, že se na něj nikdo neptal a sám si na něj zřejmě ani nevzpomněl. Nemůže se ztotožnit se soudem vyjádřenou pochybností o věrohodnosti výpovědí obžalovaných učiněnou na základě toho, že využili svého práva nevypovídat v řízení před soudem, k tomu poukázal na fakt, že vypovídal jako obviněný v přípravném řízení, jeho výpověď byla u hlavního líčení k důkazu čtena, odkázal na ni, a proto nemůže být sankcionován za využití ústavně zaručeného práva nevypovídat. Namítl rozšíření skutkové věty výroku o vině o část popisující svědecké výpovědi obou obžalovaných v rámci dědického řízení, na což mu nebylo umožněno reagovat.

11. Další výhrady zaměřil k výši škody údajně způsobené trestnou činností. Vytýká soudu I. stupně, že odmítl výši škody dovozovat ze závěrů dědického řízení a že odmítl znalecké zkoumání hodnoty pohledávek, zahrnutých až dodatečně do vyčíslení škody. Z pohledu právní kvalifikace a výše způsobené škody namítl, že o rozsahu majetku zůstavitele neměl žádnou představu a bylo mu naprosto lhostejné, kdo a kolik bude dědit. Dovojuje, že v jeho případě lze mluvit o nedostatku vůle ve vztahu k následku, tudíž za těchto okolností nemůže být dána trestnost jednání. Existenci domluvy osob, které měly být jednáním obžalovaných obohaceny, s obžalovanými, nebo alespoň s H., pokládá za neprokázanou spekulaci. Otázku právní kvalifikace ve vztahu ke své osobě spojuje s rozšířením popisu skutkového děje, které shledává účelovým, a za spekulace pokládá úvahy soudu, že by se jako osoba znalá práva do protiprávního jednání nezapojil, pokud by neměl alespoň rámcový přehled o smyslu a účelu svého jednání. Zdůraznil, že se vůbec neseznamoval s rozsahem majetku zůstavitele, avšak k prokázání zavinění u znaku výše škody musí být i u pomocníka zjištěny a prokázány skutkové okolnosti, z nichž by na jeho existenci bylo možno usuzovat, což v daném případě nenastalo a důkazní nouzi soud opětovně nahradil souborem spekulací.
12. Za neúplné a nepřesvědčivé označil odůvodnění výroku o trestu, má za to, že jeho znalost práva nehrála v tomto případě žádnou roli, problematická je i výše škody, ze které soud vycházel, nebyl zjištěn jakýkoliv motiv k podvodnému jednání a dostatečně nebyla zohledněna doba, která od spáchání trestné činnosti uplynula. Za zásadní pochybení soudu pokládá absenci úvah o možnosti aplikovat ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku. Ačkoliv mu nebyl uložen trest zákazu výkonu advokacie, byl mu tento trest de facto uložen nepřímou, a to rozhodnutím o uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody; za této situace nemůže vykonávat advokacii, jež je jediným zdrojem jeho příjmů. Splněnými neshledává ani podmínky pro uložení peněžitého trestu a vytýká napadenému rozhodnutí absenci bližší argumentace.
13. Závěrem poukázal na problematické procesní záležitosti. Jednak vytýká nalézacímu soudu nesprávný způsob doručování do datové schránky advokáta, jednak fakt, že mu nebyl dán prostor, aby se vyjádřil k výpovědím dvou vyslýchaných svědkyň, z nichž jednou byla poškozená.
14. Navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání.
15. V dalším písemném podání se vyjádřil k odvolání spoluobžalované, z něhož za nejpodstatnější označil námitku, že verze skutkového děje, kterou uvádí obžalovaná na svoji obhajobu, nebyla důkazně vyvrácena. S odkazem na konstantní judikaturu Ústavního soudu

týkající se postupu v trestním řízení za existence dvou verzí skutkového děje označil závěry soudu I. stupně za nepochopitelné. Ke způsobu výkonu advokátní praxe ve shodě s odvoláním obžalované H. uvedl, že ani on nevybírá od žádného klienta zálohy na náklady za poskytování právních služeb, neúčtuje porady, faktury s vyúčtováním vystavuje až po vyřízení věci, a potvrzuje odvolání obžalované H. v části, kdy poukazuje na kontakt ze strany bývalých klientů H., které zastupoval také.

16. Dále namítl, že pro posouzení trestné činnosti je relevantní částka představující dědický podíl poškozeného, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu, a má za to, že je zapotřebí vycházet z dědického rozhodnutí, které tento podíl stanovuje a vyčísľuje. Znovu zopakoval absenci závěru soudu I. stupně týkající se naplnění subjektivní stránky ve vztahu k výši škody u jeho osoby a doplnil konkrétní příklad ze své advokátní praxe z března 2022, na kterém dokumentuje, že není nic výjimečného, aby svědek závěti nevěděl o osobě pořizovatele a o jeho majetku vůbec nic, a že průběh osvědčení závěti může být velmi krátký.
17. K výhradám postupu soudu I. stupně uvedl, že mu byl rozsudek nejprve nesprávně doručován do datové schránky, nebyl mu doručen stejnopis odvolání spoluobžalované (ten získal teprve od odvolacího soudu) a k doplnění svého blanketního odvolání byl vyzýván v rozporu s ustanovením § 251 tr. ř. nově vytvořenou kombinací poučení pro obviněného, který nemá obhájce, a poučení pro obviněného, který obhájce má. Těmito námitkami chce dokreslit neudržitelnost a nevěrohodnost pokrytecké argumentace krajského soudu.
18. V další části svého vyjádření doplnil podané odvolání aktuálními informacemi, týkajícími se jeho osobních poměrů. Konkretizoval, že mu byl rozhodnutím České advokátní komory ze dne 14. 11. 2022 pozastaven výkon advokacie, přišel tak o jediný zdroj příjmů a v současné době dokončuje úplnou formální i fyzickou likvidaci své advokátní kanceláře. Ke změně v jeho rodinných či majetkových poměrech nedošlo, není trestně stíhán v jiné trestní věci, ani nebyl v mezidobí postižen či řešen za jakýkoli přestupek.
19. Ve vztahu k uloženému trestu vytýká soudu I. stupně postup v rozporu s požadavkem přiměřenosti trestu a upřednostnění represivní funkce trestního postihu. Pro uložení peněžitého trestu u své osoby nevidí naplnění zákonných požadavků, uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody nemůže být naplněna ochranná funkce trestu zabránit odsouzenému v páchání další trestné činnosti, když se trestné činnosti měl dopustit jako pomocník, tudíž již jen z tohoto pohledu lze složitě hledat argumenty pro hrozbu recidivy. Domnívá se, že ani ve věcech skutkově srovnatelných nebyly za pomoc k trestnému činu podvodu při obdobné právní kvalifikaci ukládány takto přísné tresty. Zohledněna by měla být také doba více než čtyř roků, která od spáchání údajné trestné činnosti uplynula.
20. Z těchto důvodů v doplnění svého odvolání navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen, a aby byl podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby zproštěn. U veřejného zasedání obžalovaná H. prostřednictvím své obhájkyň odkázala na písemně vyhotovená odvolání, na kterých setrvala. Sama obžalovaná nad to uvedla podrobnosti ke svému zdravotnímu a osobnímu stavu, poukázala na to, že byla účastnicí těžké dopravní nehody, která na ní zanechala negativní, zejména psychické, následky, vyjádřila se ke zdravotnímu stavu svého manžela, který podstoupil operaci zhoubného urologického onemocnění a v roce 2020 zemřel, a připustila, že pod vlivem těchto okolností nemusela být v takové kondici, v jaké by měla být. Ve výkonu své praxe byla izolována, chtěla pomoci panu W., a v době, kdy rehabilitovala a nemohla řídit vozidlo, a ani nebyla po psychické stránce schopna usednout za volant, obrátila se na obžalovaného, který ji k panu W. zavezl autem a posloužil i jako svědek. Setrvává na tvrzení, že vůle zůstavitele jí byla prezentována jako jednoznačná, a že poté, kdy od něj obdržela následně podepsanou listinu, v dobré víře ji uschovala, aby ji předala notářce. Obžalovaný U. u veřejného zasedání zopakoval námitky uplatněné v

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Stoličková.

písemném odvolání, nad to potvrdil, že si vybavuje, že měla spoluobžalovaná nehodu. Poukázal na rodinnou situaci pana W. a na možnost, že nepodloženost jeho jednání souvisela i s jeho zdravotním stavem, který se prudce zhoršoval a mohl se chovat nevyzpytatelně. Vyjádřil se také k průběhu hlavního líčení a na pochybení, která shledává v postupu soudu I. stupně, předesírajícího svědkyni P. skutečnosti, které nevyplývaly z obsahu spisu.

21. Státní zástupce přítomný veřejnému zasedání uvedl, že napadené rozhodnutí je podle jeho názoru správné a zákonné. Obžalovaným není kladeno za vinu, že byli spolčeni s dědici, nýbrž že v úmyslu opatřit jinému neoprávněně majetkový prospěch potvrdili, jako osoby práva znalé, že podpis na závěti je zůstavitelův. Výše způsobené škody odpovídá závěrům znaleckých posudků. Pochybení spočívající ve výzvě obžalovaným, aby se vyjádřili k některým svědeckým výpovědím, neshledává za zásadní, navíc se obžalovaní mohli vyjadřovat v průběhu celého řízení. Obě podaná odvolání navrhl jako nedůvodná zamítnout podle § 256 tr. ř.
22. Zmocněnec poškozené u veřejného zasedání poukázal na fakta vyplývající z e-mailové korespondence, podle nichž obžalovaná byla informovaná P., že je zpochybňována pravost závěti, a přesto v dědickém řízení neuvedla nic o možnosti, že listina, kterou předala notáři a o které tvrdila, že ji před ní zůstavitel podepsal a měla ji v úschově, byla jinou listinou, než kterou před ní zůstavitel podepsal. Nezbavení mlčenlivosti obžalované ze strany P. bylo mezi oběma jmenovanými předjednáváno, což je rovněž patrné ze zajištěné e-mailové korespondence svědkyně P.. Zdůraznil snahu poškozené, opakovaně nabízející svým příbuzným, aby respektovali vůli otce a majetek rozdělili, a k otázce motivace obžalovaných připomněl obsah odvolání obžalované, kde je vyjádřen podiv nad tím, že poškozená nebyla zůstavitelem vyděděna a měla se stát jedinou dědičkou, ačkoliv o zůstavitele neprojevovala vážný zájem. Ve shodě s návrhem státního zástupce navrhl, aby byla obě podaná odvolání podle § 256 tr. ř. zamítnuta.
23. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako soudu odvolacímu podle § 252 tr. ř. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že opravné prostředky byly podány osobami k tomu oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř. v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř. a svým obsahem splňují podmínky ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. Nebyl tak důvod k postupu ve smyslu § 253 tr. ř. a vrchní soud mohl z podnětu obou podaných odvolání přezkoumat napadený rozsudek v intencích ustanovení § 254 tr. ř.
24. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny vady, jimiž by byla porušena ustanovení zabezpečující objasnění věci nebo právo obhajoby, a nebyl tak shledán důvod k případnému postupu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Obhajoba obou obžalovaných byla od počátku trestního stíhání řádně zajištěna a nebyly zjištěny žádné pochybnosti o způsobu opatřování či provádění důkazů v dané věci. Napadený rozsudek stran základních skutkových zjištění je založen na dokazování, které bylo opřeno o respektování ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., přičemž provedené důkazy byly soudem I. stupně hodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., tedy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu, v souladu s jejich obsahem, kdy soud I. stupně se nedopustil žádné deformace důkazu, nijak nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů a své hodnotící důkazy jasně a logicky vysvětlil. Dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, umožňujícím soudu ve věci spolehlivě rozhodnout, přičemž učiněná skutková zjištění jsou správná a odpovídají výsledkům dokazování. Odůvodnění napadeného rozsudku odpovídá požadavkům uvedeným v § 125 odst. 1 tr. ř., neboť je v něm vysvětleno, které skutečnosti vzal krajský soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných. Námitky obou podaných odvolání jsou obsahově totožné s obhajobou uplatněnou obžalovanými v řízení před soudem I. stupně, se kterou se

nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal (zejména body 26.–47. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Z obsahu podaných odvolání je zřejmé, že se oba obžalovaní domáhají odlišného hodnocení provedených důkazů, případně vytrhávají jednotlivé části popisu jim vytýkaného jednání z kontextu, aby tak zpochybnili závěry učiněné nalézacím soudem. Pokud je však na všechny provedené důkazy nahlíženo důsledně ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř., tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, je možno se zcela ztotožnit se závěry učiněnými soudem I. stupně. Pro stručnost odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, nad jehož rámec, k uplatněným odvolacím námitkám, uvádí následující.

25. Nejprve je nutno vyjádřit se k řízení napadenému rozsudku předcházejícímu, jemuž obžalovaní vytýkají vady, které podle nich mají za následek porušení práva na spravedlivý proces. Žádné podstatné procesní vady, pro které by mělo dojít ke zrušení napadeného rozsudku, však zjištěny nebyly. Formálně lze přiznat jistou míru opodstatněnosti námítky obou obžalovaných, týkající se postupu podle § 214 tr. ř., nicméně z protokolů o hlavním líčení vyplývá, že obžalovaní se hlavních líčení, ve kterých byly vyslyšány svědkyně P., D. a S., osobně účastnili, po ukončení výslechu svědkyně D. na výslovný dotaz soudu oba shodně uvedli, že na svědkyně nemají žádné dotazy, zatímco svědkyním S. a P. dotazy pokládali, ať již osobně nebo obžalovaná H. prostřednictvím své obhájkyne. Po ukončení výslechu svědkyň nebyl ze strany soudu I. stupně obžalovaným položen výslovný dotaz, zda se k výpovědím chtějí vyjádřit, na rozdíl od provedení všech ostatních důkazů, kdy byli obžalovaní v souladu s § 214 tr. ř. ke svému vyjádření vyzváni. Z obsahu protokolů o hlavním líčení bylo současně zjištěno, že v průběhu obou ve věci konaných hlavních líčení měli obžalovaní dostatečný prostor se k průběhu celého dokazování vyjadřovat, mohli učinit návrhy na doplnění dokazování a přednést svá závěrečná vyjádření. K obsahu výpovědí jmenovaných tří svědkyň se mohli vyjádřit také v odvoláních, případně během veřejného zasedání v odvolacím řízení. Nelze tedy konstatovat, že by neměli prostor pro uplatnění svých námitek, a proto pochybení, spočívající v absenci výslovného dotazu soudu ve smyslu § 214 tr. ř. ve vztahu ke třem z mnoha provedených důkazů, nebylo shledáno natolik zásadním, aby mohlo, či dokonce mělo, vést ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. v důsledku závažné vady řízení.
26. Stejně tak nemají žádnou relevanci odvolací námitky procesní povahy obžalovaného U.. Pokud jde o způsob doručování písemností jeho osobě, pak bylo zjištěno, že v přípravném řízení obžalovaný výslovně požádal, aby mu byly písemnosti doručovány do datové schránky, byť se jednalo o datovou schránku jeho jako advokáta, a teprve u prvního hlavního líčení změnil svůj požadavek na doručování písemností na adresu trvalého bydliště, což bylo následně respektováno. Námitka, že nemohl reagovat na rozšíření znění skutkové věty oproti podané obžalobě, rovněž není důvodná. Jednak tak mohl učinit ve svém odvolání či ve veřejném zasedání, jednak, je-li porovnáno znění skutkové věty podané obžaloby a odsuzujícího rozsudku, lze se sice dobrat jistého rozšíření v popisu skutku, nicméně se nejedná o zásadní změny, text obžaloby je doslovně zachován, pouze některé pasáže jsou stylisticky přehozeny a podrobněji je upřesněn popis postupu obžalovaných, to vše při zachování totožnosti skutku i užití právní kvalifikace. Pokud jde o způsob vedení výslechu svědkyně P., pak z protokolu o hlavním líčení ze dne 21. 9. 2022 nebyly zjištěny žádné námitky, které by k formulaci dotazů ze strany soudu byly některou ze stran, včetně obžalovaného, uplatněny.
27. Na straně druhé je možno přisvědčit podaným odvoláním v tom směru, že obžalovaní nejsou povinni v trestním řízení vypovídat, není však zřejmý význam námítky, že je obžalovaným kladeno k tíži, že nevypovídali, neboť tato situace nenastala. Obžalovaní k věci podrobně vypovídali v přípravném řízení a vyjadřovali se rovněž u hlavního líčení, což soud

- I. stupně uvádí pod body 10. a 12. odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud je obžalovanými poukazováno na bod 39. odůvodnění napadeného rozsudku, pak ani z něj nevyplývá, že by obžalovaným bylo vytýkáno nebo dokonce kladeno k tíži, že nevyprávěli, nalézací soud zde pouze konstatuje, že obžalovaní odmítli (v hlavním líčení) určitá tvrzení vysvětlit. Stejně tak lze přisvědčit obsahu podaných odvolání v souvislosti s obsahem Usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku ze dne 28. června 2004, o provádění úschov peněz, cenných papírů nebo jiného majetku klienta advokátem, který nehovoří o úschovách závětí, a v obecné rovině lze akceptovat také úvahy obžalovaných o tom, že nadstandartní majetkové poměry obžalované H., případně osobní postoj obou obžalovaných, mohly vést k poskytování právních služeb zdarma, avšak ani tyto námitky nemají žádnou relevanci a nijak nevyvracejí správnost závěrů, ke kterým soud I. stupně dospěl.
28. Pokud jde o odvolání obžalovaných v části směřující proti výroku o vině, pak tato nebyla shledána důvodnými. Námitky obou odvolání lze shrnout tak, že je soudu I. stupně vytýkáno, že neprovedl důkazy, které by je z vytýkaného jednání usvědčovaly, respektive důkazy, které by vyvracely jejich způsob obhajoby. Jak již bylo shora uvedeno, napadené rozhodnutí splňuje obsahové náležitosti ve smyslu § 125 tr. ř., neboť zde soud I. stupně hodnotil provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů, své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlil, a také vyložil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a proč jí neuvěřil. Neporušil ani zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající pravidlo in dubio pro reo. Toto pravidlo je namísto použití jen tehdy, jsou-li pochybnosti o vině důvodné, tj. rozumné a v podstatných skutečnostech tak, že v konfrontaci s nimi by výrok o spáchání trestného činu nemohl obstát. Podařilo se však pochybnosti odstranit tím, že budou důkazy hodnoceny volně podle vnitřního přesvědčení a po pečlivém, objektivním a nestranném uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, pak není důvodu rozhodovat ve prospěch obžalovaných, svědčí-li důkazy o jejich vině, třebaže jsou shledány určité rozpory (obdobně nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 4266/16-1). Žádné důvodné pochybnosti o vině obžalovaných v projednávané věci zjištěny nebyly. Souhrn přímých a nepřímých důkazů tvoří logickou a ničím nenarušovanou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které ve svém celku spolehlivě prokazují všechny okolnosti předmětného skutku, objektivní i subjektivní stránku pokusu, respektive pomoci, označeného zločinu a usvědčují z jeho spáchání obžalované, přičemž současně rozumně vylučují reálnou možnost jakéhokoliv jiného závěru, tedy, že by pachatelem tohoto konkrétního skutku mohla být jiná osoba.
29. Stručně lze rekapitulovat, že z provedeného dokazování vyplývá, že V.W. zemřel dne XXXXX. Soudní komisařkou pověřenou k projednání pozůstalosti byla určena notářka JUDr. Olga Vitásková, která na základě informace sestry zůstavitele E.P. vyžádala od obžalované E.H. allografní závěť. Oba obžalovaní před soudní komisařkou JUDr. Vitáskovou prohlásili, že se jedná o závěť, kterou před nimi V.W. podepsal a kterou následně, po něm, oba podepsali. Totéž prohlásili jako svědci před Okresním soudem Brno – venkov ve věci sp. zn. 34 C 60/2020, v řízení o určení okruhu dědiců (v něm došlo 8. 12. 2021 k uzavření smíru a za jedinou dědičku ze zákona v první dědické třídě byla určena H.S., rozená K). Podpis zůstavitele na závěti, předložené obžalovanou H., o níž oba obžalovaní prohlásili, že se jedná o allografní závěť zůstavitele V. W., byl podle výsledků dvou znaleckých posudků padělkem. Tvrzení obžalovaných, že před nimi V.W. tuto závěť podepsal, bylo tedy provedeným dokazováním vyvráceno.
30. Padělaný podpis na závěti přitom není jediným důkazem, ze kterého vyplývá, že závěť nebyla podepsána způsobem tvrzeným obžalovanými. Výpovědi čtyř svědků bylo potvrzeno, že v místě bydliště V. W. se 15. 2. 2019 konala schůzka, již byli kromě

jmenovaného účastní E.P., V.P. a H.S. (dříve K.), což kromě jmenovaných potvrdila také přítelkyně V. W. J. S.. Z výpovědí svědků S. a P. je možno vzít za prokázané, že při tomto setkání V.W. žádal H. S. jednak o zajištění péče ve vojenské nemocnici, jednak o zajištění právníka, aby mohl sepsat svoji závěť, nehovořil o tom, že chce sepsat novou závěť, nebo chce změnit závěť. Je přitom zcela vyloučeno, že by si nepamatoval, že krátce před tím, dne 11. 1. 2019, podepsal před dvěma cizími svědky závěť, a že kvůli jejímu sepsání již na podzim roku 2018 osobně odjel do několik desítek kilometrů vzdálené advokátní kanceláře obžalované H. s podklady o svém majetku, aby mu závěť připravila. Pokud je obžalovanými naznačována pochybnost o duševním zdraví V. W., pak z výpovědí svědků P. a S. naopak vyplývá, že žádnou pochybnost o jeho úsudku a správném vnímání reality v žádném případě neměli.

31. K těmto poznatkům přistupují právní úkony V.W., které by nebyly logické a odporovaly by obsahu závěti, podle níž měla většinu majetku získat E.P., a to darovací smlouva týkající se nemovitosti v Brně – Židlochovicích ze dne 12. 2. 2019 a téhož dne uskutečněný převod částky 2 miliony Kč a dalších prostředků z otevřeného podílového fondu a dluhopisů na E.P., ačkoliv tento majetek jí měl připadnout ze závěti. Tyto skutečnosti vyplývají z provedených listinných důkazů (darovací smlouva a doklady o převodech předložené Českou spořitelnou).
32. Shora uvedené důkazy ve svém souhrnu zpochybňují existenci závěti a vedle prokazatelně padělaného podpisu zůstavitele na závěti datované dnem 11. 1. 2019, vyvracejí pravdivost tvrzení obžalovaných, že před nimi V.W. svoji závěť podepsal, jak tvrdili v dědickém řízení, v řízení o určení okruhu dědiců i na počátku trestního řízení. Tímto jednáním obžalovaná E.H. jako hlavní pachatelka a obžalovaný M.U. jako pomocník uvedli poškozenou H.S. v omyl, spočívající v tom, že se domnívala, že existuje závěť, podle níž není jedinou zákonnou dědičkou po zemřelém V.W., v důsledku čehož mělo dojít k obohacení E. a V. P. jako dalších dědiců ze závěti ke škodě H.S., která by nezískala dědictví, jež jí jako jediné zákonné dědičce náleželo, a tento následek nenastal a k dokonání trestného činu nedošlo nezávisle na vůli obžalovaných.
33. Pokud jde o znaky subjektivní stránky zločinu podvodu, pak ze všech okolností, zjištěných o způsobu jejich jednání, lze učinit závěr, že oba obžalovaní přinejmenším věděli, že jejich jednání směřuje ke způsobení majetkové škody, neboť povede k obohacení E. a V. P. tím, že bude H.S. uvedena v omyl, a byli s tím srozuměni, jednali tedy co do naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu podvodu přinejmenším v úmyslu nepřímém. Je pravdou, že svědci P., k jejichž obohacení jednání obžalovaných směřovalo, v průběhu celého trestního řízení neuvedli v neprospěch obžalovaných žádné okolnosti, natož aby objasnili jejich finanční nebo jiný profit. V důsledku toho se jeví zcela logickou námitka obžalovaných, že absentuje zjištění motivu jejich jednání. K tomu je nutno připomenout, že motiv či pohnutka nejsou obligatorním znakem subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podvodu a není tedy na překážku, aby byl pachatel uznán vinným, jestliže se motiv jeho činu nepodaří zjistit. Samozřejmě platí, že nebyl-li zjištěn motiv trestného činu, je tím ztíženo rozhodnutí o vině pachatele, neboť motiv trestného činu dokresluje jeho konkrétní povahu a pomáhá objasnit jeho příčinu. Současně však není vyloučeno, aby závěr o tom, že čin byl spáchán úmyslně, byl učiněn i v případě, kdy chybí doznání pachatele. Pokud se za dané důkazní situace uplatní elementární logický úsudek, pak i přesto, že motiv jednání obžalovaných nemohl být jasně definován, neexistuje nikdo jiný než E. a V.P., kterým mělo být jednání obžalovaných ku prospěchu, a obžalovaným muselo být zřejmé, že vyhotovením a předložením závěti (obžalovanou H.) a svědeckým potvrzením, že byla

- zůstavitelem podepsána (oběma obžalovanými) dojde k manipulaci zůstavitelovým majetkem, která by bez padělané závěti nenastala.
34. Provedené dokazování navíc prokázalo alespoň jisté propojení mezi obžalovanými a E. a V.P.. Z výpovědi V.P. bylo zjištěno, že je spolužákem M.U. ze základní školy a ve svém mobilním telefonu má upomínku narozeniny M.U. (s datem 19. 12. 2015), byť její identita nebyla zjišťována a obžalovaný ve svém odvolání pouze poznamenal, že se nejedná o jeho neteř, přičemž svědek P. existenci této upomínky nevysvětlil. Z obsahu e-mailových zpráv zajištěných v počítači obžalované H. bylo dále zjištěno, že jí E.P. již v prosinci 2019 a v lednu 2020, tedy v průběhu řízení o pozůstalosti, přeposílala e-maily, které E.P. zasílala H.S., a domlouvaly si osobní setkání. E-mailové zprávy svědkyně P., určené třetím osobám, navíc dokreslují poznatky o osobě této svědkyně ve smyslu obsahově i stylisticky nadstandartního způsobu vyjadřování, racionálního úsudku a systematického uvažování, v kontrastu s čímž vyznívá nevěrohodně vysvětlení svědkyně, že když před ní dne 15. 2. 2019 její bratr žádal H.S. o zajištění kontaktu na právníka, aby mohl napsat závět', nevzpomněla si v tu chvíli, že jí krátce před tím řekl, že pořídil závět'. O důvodech jejího vyjádření by bylo možno pouze spekulovat, což soudu nepřisluší, nicméně nelze odhlédnout od prokazatelného faktu, že to byla právě E.P., která měla mít ze závěti nejdůležitější majetkový profit, a byla to právě tato svědkyně, kdo notářku JUDr. Vitáskovou upozornil, že její zemřelý bratr zřejmě zanechal závět', která se nachází u advokátky H..
35. Pokud jde o obžalovaného M.U., který není přímo usvědčován ani spoluobžalovanou, ani žádným ze svědků, pak i v jeho případě platí, že jeho vina byla v řízení před soudem I. stupně prokázána důkazy nepřímými, které soud I. stupně logicky a analyticky vyhodnotil. Nelze přisvědčit tvrzení obžalovaného, že je usvědčován pouze jedním nepřímým důkazem, tedy závětí s nepravým podpisem zůstavitele, jak tvrdí ve svém odvolání, neboť je usvědčován řadou dalších důkazů, které ve svém souhrnu, jsou-li hodnoceny v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř., prokazují jeho vinu, přičemž se jedná o obdobný okruh důkazů, jimiž je prokázána vina spoluobžalované H.. Stručně lze rekapitulovat, že zde existuje výpověď svědků S., P. a S. o průběhu schůzky v únoru 2019, dva znalecké posudky potvrzující nezávisle na sobě nepravost podpisu zůstavitele V. W. na závěti, o které obžalovaný M.U. v dědickém řízení i v civilním řízení jako svědek prohlásil, že tuto závět' před ním zůstavitel podepsal. K tomu přistupuje absence podkladů, které by potvrzovaly poskytnutí právní pomoci V.W. i obžalovanou H. jakožto advokátkou, a také listinné důkazy potvrzující pozdější majetkové transakce s majetkem, který měl být předmětem dříve vyhotovené závěti. Existuje tedy řada důkazů, které vylučují možnost, že by V.W. podepsal allografní závět', ačkoliv to obžalovaný opakovaně jako svědek prohlásil. Pro dokreslení nevěrohodnosti obhajoby obžalovaného lze v souladu se závěry učiněnými soudem I. stupně poukázat na tvrzení tohoto obžalovaného, že jel několik desítek kilometrů daleko, aby podepsal jako svědek allografní závět', kterou v místě bydliště zůstavitele mohla podepsat jakákoliv jiná osoba, a současně podepsal vedle originálu závěti ještě její stejnopis, tedy listinu, která nemá žádnou relevanci, a nad to tuto listinu podepsal jako první, ještě před zůstavitelem, ačkoliv je osobou práva znalou a musel vědět, v čem spočívá a za splnění jakých podmínek závět' v allografní formě vzniká.
36. Pokud jde o právní posouzení jeho jednání jakožto účastenství na trestném činu, je nutno zdůraznit, že bez osobního podílu tohoto obžalovaného, který se nacházel v pozici jednoho ze dvou svědků nezbytných pro odsvědčení allografní závěti, by k pokusu o uvedení zákonné dědičky v omyl vůbec nedošlo. Vzhledem k tomu, že nebylo podáno odvolání v neprospěch tohoto obžalovaného, není zapotřebí zabývat se blíže posouzením míry účasti tohoto

obžalovaného na vytýkaném jednání ve smyslu spolupachatelství, a lze přisvědčit závěru nalézacího soudu, že zatímco obžalovaná E.H. závěť sama vytvořila a v dědickém řízení ji jako pravou předložila, obžalovaný M.U. závěť jako svědek podepsal a před soudní komisařkou jako svědek nepravdivě prohlásil, že uvedenou závěť před ním a spoluobžalovanou V.W. dne 11.1.2019 skutečně podepsal, což se odrazilo v odlišném právním posouzení jejich jednání.

37. Ve vztahu k naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty oba obžalovaní shodně namítli nesprávnost stanovení výše způsobené či hrozící škody. Krajský soud však zcela správně vycházel ze závěrů znaleckých posudků, vypracovaných za účelem stanovení hodnoty nemovitostí a vozidel, z nichž majetek zůstavitele sestával, a z výše pohledávek, které byly součástí pozůstalosti. Výše způsobené škody, tedy hodnota majetku, o který by v důsledku jednání obžalovaných mohla být poškozená připravena, byla správně stanovena ke dni úmrtí zůstavitele. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou obžalovaných, že by měl soud v trestním řízení při stanovení hodnoty nemovitostí a vozidel vycházet ze závěrů dědického řízení. V řízení o pozůstalosti je cena majetku zůstavitele stanovena odhadem, neboť podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, se hodnota majetku zjišťuje z prostého soupisu pozůstalosti nebo z prohlášení dědiců, tudíž stanovení hodnoty dědictví v dědickém řízení neskýtá pro trestní řízení objektivní podklad. Z těchto důvodů soud nepochybil, pokud při stanovení výše způsobené škody ohledně ocenění nemovitostí a motorových vozidel pro potřeby trestního řízení standardně vycházel ze znaleckých posudků z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady a z oboru doprava, ekonomika a strojírenství. Naopak hodnota pohledávek za několika fyzickými osobami z titulu smlouvy o zřízení zástavního práva a několika smluv o zápůjčce, z titulu vystavených směnek, jakož i z titulu přeplatků za odběr zemního plynu a elektrické energie, byla ke dni úmrtí zůstavitele jednoznačně daná, a proto mohla být jejich výše, zjištěná soudní komisařkou v řízení o pozůstalosti, ve kterém tato hodnota rovněž nebyla nikým zpochybněna, akceptována i v trestním řízení.
38. V návaznosti na výši způsobené škody vznesli obžalovaní rovněž námitku, že nemohli znát výši děděného majetku, a tudíž u nich nelze dovodit zavinění pro naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podvodu. K tomu je jednak zapotřebí poukázat na ustanovení § 17 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož se k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlédne u těžšího následku i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti (vyjma případů, kdy trestní zákon vyžaduje zavinění úmyslné), tudíž v nyní projednávaném případě z pohledu zavinění ke kvalifikačnímu znaku skutkové podstaty postačí být jen nevědomá nedbalost. Tomu odpovídá důkazní situace u obžalovaného U., který potvrdil, že při podpisu závěti viděl přinejmenším její zadní stranu, kde byly konkretizovány alespoň některé z nemovitostí. Navíc u účastníka na trestném činu, pokud jde o okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, postačí, jsou-li dány buď u pomocníka nebo jen u pachatele, jemuž bylo pomáháno (analogicky v usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 8 Tdo 1411/2016), a pro právní posouzení účastenství jsou z hlediska okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby rozhodné znaky zakládající tuto okolnost nejen u hlavního pachatele, nýbrž i u účastníka, a to dokonce bez ohledu na to, jsou-li dány i u hlavního pachatele (analogicky v usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 11 Tdo 1537/2017). U obžalované H. lze dovodit zavinění úmyslné, neboť sama doznala, že závěť osobně vyhotovila na podkladě výpisů z katastru nemovitostí, a že stav nemovitostí z pohledu vlastnického titulu předem ověřila, znala tedy rozsah dědictví v části týkající se nemovitostí, a nad to věděla, že zůstavitel je movitý z titulu mnohamilionové výhry ve hře SPORTKA.

39. Pokud jde o další námitky odvolání obžalovaných, jsou svým obsahem pouze polemikou s úvahami soudu I. stupně a nemají žádnou relevanci z pohledu posouzení správnosti skutkových či právních závěrů soudu I. stupně – to platí o výhradách uplatněných k osobě zůstavitele V. W. a jeho povaze, způsobu života, rodinným vztahům či požívání alkoholu, podstatné je, že jeho úsudek, paměť ani schopnost orientovat se v běžných životních situacích nebyl ovlivněn jeho zdravotním stavem (v důsledku léčby leukémie), jak potvrdili svědci P. i S.. Skutečnost, že obžalovaná H. nebyla v řízení o pozůstalosti zproštěna mlčenlivosti, je zapotřebí respektovat jako fakt, a úvahy o důvodech, které k tomu vedly, by byly pouhou spekulací, stejně jako zodpovězení otázky, kdo a za jakých okolností mohl nacvičit falešný podpis V. W. na listině, která byla v řízení o pozůstalosti předložena. Podstatné není ani to, že obžalovaná H. zastupovala V.P. v roce 2019 v řízení týkajícím se péče o jeho nezletilé děti v souvislosti s rozvodem, a zda opomněla uvést, že z toho důvodu byla s E. P. nebo V.P. v kontaktu.
40. Soud I. stupně se vypořádal rovněž s obhajobou obžalovaných, že kromě závěti podepsali další stejnopis závěti, jenž omylem, nepodepsaný V.W., odvezla obžalovaná H. s sebou v domnění, že se jedná o originál závěti, který měla na žádost V. W. uschovat u sebe, a že, když zjistila svůj omyl, poslala tento zůstavitelem nepodepsaný stejnopis závěti jako obyčejnou poštovní zásilku V.W. se žádostí, aby jí poslal originál jím podepsaný, následně od něj jako obyčejnou poštovní zásilku obdržela podepsanou závěť, tu založila do trezoru a poté předložila v dědickém řízení jako originál, aniž by tušila, že tato listina neobsahuje pravý podpis zůstavitele.
41. K tomu je zapotřebí ve shodě se závěry, k nimž dospěl soud I. stupně, akcentovat, že neexistoval žádný právně relevantní důvod, aby obžalovaní podepisovali kromě allografní závěti ještě její stejnopis, natož aby v postavení svědků závěti stvrdili projev vůle zůstavitele na listině, která před nimi nebyla zůstavitelem podepsána, což jako osoby s právnickým vzděláním, činné jako advokáti, nepochybně věděli. Závěť, která byla v dědickém řízení uplatněna, nad to neobsahuje žádné označení, ze kterého by bylo možno dovodit, že se jedná o její originál nebo stejnopis či opis. Vyvrácena byla verze, že by V.W. přijal či odesílal doporučenou, ale i obyčejnou, poštovní zásilku. Také je vhodné zdůraznit, že v místě bydliště zůstavitele ani nikde jinde nikdy nebyl druhý výtisk závěti nalezen a že na žádost notářky byla obžalovanou H. předložena závěť obsahující padělaný podpis zůstavitele, aniž by byla notářka obžalovanou informována, že se jedná o jeden ze dvou existujících výtisků téže závěti. Verze o existenci stejnopisu závěti byla obžalovanými uplatněna až jako způsob jejich obhajoby poté, kdy jim bylo v srpnu 2021 sděleno obvinění, nicméně již před tím obžalovaní vypovídali jako svědci v dědickém řízení a v řízení o určení okruhu dědiců, kde o podpisu stejnopisu závěti nikdy nic neuvedli, což jejich obhajobu významně znevěhodňuje, stejně jako řada dalších poznatků, zejména o způsobu jednání obžalované H., jak na ně správně poukázal již soud I. stupně. Nejen, že obžalovaná H. tvrdí, že jako advokátka realizovala pracovní činnost zcela zdarma pro osobu, kterou vůbec neznala, ale v rozporu s povinnostmi advokáta (§ 25 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů) nevedla o poskytnutých právních službách jakoukoliv dokumentaci, odjela do 80 km vzdáleného místa bydliště zůstavitele, aby se svým kolegou advokátem jako svědci podepsali její osobou vyhotovenou závěť v allografní formě, jakož i zůstavitelem nepodepsaný stejnopis, který neměl žádné právní opodstatnění a který si omylem odvezla do své advokátní kanceláře, a když zjistila, že nedisponuje podepsaným originálem závěti, vyměnila si originál a stejnopis závěti se zůstavitelem obyčejnou poštou. K tomu přistupuje skutečnost, že ačkoliv jako advokátka znala právní význam závěti, a také jí byl znám závažný zdravotní stav zůstavitele, neinformovala žádného z potencionálních dědiců, že disponuje závětí, a závěť ve své advokátní kanceláři nijak nezaevidovala, ačkoliv si musela být vědoma skutečnosti, že takto sepsaná závěť nemůže být evidována v Centrální evidenci závětí, spravované Notářskou komorou, aby byla seznatelná potencionálním dědicům či notáři.

42. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolací námitky obou obžalovaných směřující proti výroku o vině nebyly shledány důvodnými, a v této části zůstal napadený rozsudek nezměněn. Jednání obžalovaných bylo soudem I. stupně správně kvalifikováno u obžalované E.H. jako pokus zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a § 21 odst. 1 tr. zákoníku a u obžalovaného M.a U. jako pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k zvlášť závažnému zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku dokonanému ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona č. 333/2020 Sb., jímž došlo ke změně hranice škody způsobené trestným činem.
43. Oba obžalovaní navrhovali v průběhu odvolacího řízení doplnění dokazování v rozsahu, kterému nebylo v podstatné části vyhověno. Dokazování v odvolacím řízení bylo pro dokreslení poznatků o osobách obžalovaných doplněno pouze o zprávu České advokátní komory o pozastavení výkonu funkce činnosti advokáta, a ohledně obžalované E.H. dále o lékařskou zprávu o ošetření po dopravní nehodě z prosince 2018, rozhodnutí v řízení o pozůstalosti po V.H., zemřelém XXXXX, jehož byla účastna jako manželka zemřelého, přiznání k dani z příjmu fyzických osob, materiály týkající se zděděné společnosti XXXXX, jakož i vizitku společné advokátní kanceláře E. H. a E.H.. Ve zbývajícím rozsahu byly návrhy obou obžalovaných na doplnění dokazování zamítnuty. Předně nebyl shledán důvod pro výslech notářky JUDr. Olgy Vitáskové, zda informovala obžalované v dědickém řízení o tom, že je zpochybňována pravost podpisu zůstavitele na závěti. Obžalovaní se provedením tohoto důkazu domáhají potvrzení skutečnosti, o které není pochyb a která byla zjištěna z příloženého spisu sp. zn. 21 D 480/2019, z něhož je patrný průběh řízení o pozůstalosti včetně jednání s obžalovanými. Stejně tak byl zamítnut návrh obou obžalovaných na doplnění dokazování znaleckým posudkem k posouzení hodnoty pohledávek, případně dotazem na poškozenou ke stavu vymáhání pohledávek, neboť nominální hodnota pohledávek je zcela jednoznačná a případná změna stavu výše vymožených pohledávek by mohla mít význam případně jen na rozhodnutí o nároku na náhradu majetkové škody, který však nebyl v trestním řízení učiněn.
44. Následně byl přezkoumán výrok o trestu. Oběma obžalovaným byl trest ukládán v rámci trestní sazby § 209 odst. 5 tr. zákoníku, tedy v rozpětí od pěti do deseti let, oběma obžalovaným uložil nalézací soud tresty odnětí svobody a tresty peněžitě, a to obžalované E.H. trest odnětí svobody v trvání šesti let a peněžitý trest v celkové výši 2 000 000 Kč, obžalovanému M.U. trest odnětí svobody ve výměře pěti let a peněžitý trest v celkové výši 500 000 Kč; obžalované E.H. byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu pěti roků. Tresty byly obžalovaným uloženy diferencovaně, se zohledněním míry účasti každého z nich na spáchání vytýkané trestné činnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že krajský soud se zabýval všemi okolnostmi rozhodnými pro uložení trestu z pohledu druhu a výměry trestu ve smyslu § 38 a § 39 tr. zákoníku. Zohlednil skutečnost, že oba obžalovaní před spácháním trestné činnosti vedli řádný život, nemají žádný záznam v opise rejstříku trestů ani nebyli pojednáváni pro přestupek. Na straně druhé zohlednil skutečnost, že výše hrozící škody převyšuje částku 28 000 000 Kč a že délka trestního řízení ani doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti, nejsou nikterak výrazné, aby mohly mít dopad na eventuální úvahy o nepřiměřenosti uložených trestů. Tresty, uložené obžalované E.H. jakožto hlavní pachatelce mírně nad dolní hranici zákonné trestní sazby a obžalovanému U. jako účastníkovi na trestném činu na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, nikterak nevybočují z rozhodovací praxe soudů a nelze na ně nahlížet jako na tresty extrémní. U obou

obžalovaných nemohlo být opomenuto jejich vysokoškolské právnické vzdělání a výkon advokacie jakožto okolnosti, které s sebou nesou očekávání zvýšené obezřetnosti před protiprávním jednáním a respektování právních norem, což s ohledem na podstatu jim za vinu kladené trestné činnosti jsou okolnosti zvyšující stupeň společenské škodlivosti jejich jednání, byť skutečnost, že se protiprávního jednání dopustili v rámci výkonu své advokátní činnosti, byla důvodně zohledněna pouze u obžalované E.H., což se projevilo individuálním postihem v podobě trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce advokacie, na přiměřenou dobu pěti let, zatímco obžalovanému U. nebyl trest zákazu činnosti uložen.

45. Soudu I. stupně nelze vytknout, že neshledal splněnými zákonné podmínky pro snížení trestů odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby ve smyslu § 58 tr. zákoníku, jak se toho oba obžalovaní domáhají. K tomu je vhodné podotknout, že aplikace § 58 odst. 1 tr. zákoníku je alternativním, nikoliv obligatorním, postupem soudu, přicházejícím v úvahu v případech, kdy jsou zjištěny takové mimořádné okolnosti případu nebo okolnosti na straně pachatelů, pro které by použití stanovené trestní sazby bylo nepřiměřeně přísné. V tomto konkrétním případě však pro aplikaci § 58 tr. zákoníku zcela absentují zákonné podmínky, a to nejen ve smyslu odstavce 1 tohoto zákonného ustanovení, ale s ohledem na postoj obžalovaných k jim vytýkané trestné činnosti i podle odstavců 2 a 3 téhož zákonného ustanovení. Zohledněn nemůže být ve smyslu § 58 odst. 6 tr. zákoníku ani fakt, že trestná činnost byla dokonána pouze ve stadiu pokusu, neboť se v tomto konkrétním případě jedná o okolnost, jež nastala zcela nezávisle na vůli obžalovaných.
46. Relevantními nebyly shledány ani poznatky zjištěné v odvolacím řízení po doplnění dokazování ve vztahu k obžalované H., tedy její účast na autonehodě a úmrtí manžela, neboť se nejedná o okolnosti, které by snižovaly stupeň společenské škodlivosti jejího jednání nebo které by měly vliv na spáchání vytýkané trestné činnosti.
47. Při komplexním posouzení všech trestů, které byly obžalovaným uloženy, při zohlednění faktu, že trestná činnost byla dokonána pouze ve stadiu pokusu a poškozené nebyla reálně způsobena žádná materiální škoda, a dále s přihlédnutím ke skutečnosti, že oběma obžalovaným byl pozastaven výkon advokacie, která byla zásadním, v případě obžalovaného U. zřejmě jediným, zdrojem příjmů, dospěl odvolací soud k závěru, že současné uložení trestů peněžitých je nepřiměřeně přísné (byť pro uložení peněžitých trestů byly formálně splněny podmínky stanovené v § 67 odst. 1 tr. zákoníku, neboť peněžitý trest může být uložen nejen v případě, že pachatel získá nebo se snaží získat majetkový prospěch pro sebe, ale také pro jiného). Z těchto důvodů byl z podnětu odvolání obou obžalovaných napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušen, a to ve výrocích o uložení peněžitých trestech. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn.
48. Pokud jde o výrok o náhradě nemajetkové újmy, pak vzhledem ke skutečnosti, že poškozená H.S. nekonkretizovala, o co svůj požadavek opírá a v jaké, byť minimální, výši svůj požadavek uplatňuje, lze se ztotožnit s rozhodnutím, jímž byla podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
49. Z těchto důvodů bylo rozhodnuto výrokem shora uvedeným.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Stoličková.

obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 18. dubna 2023

JUDr. Vladimír Štefan
v. r. předseda senátu

Mgr. Magda Mihulová
v. r.
zpracovala

Eva
Stoličková

Digitálně
podepsal
Eva
Stoličková

Datum: 2023.05.18
09:43:45 +02'00'